

De kedelige komedier

Teaterselskabets komedier er kedelige! Skuespillerne står ret op og ned på scenen og taler ud til publikum. Der er ingen, der løber eller slæber sig rundt eller græder ægte, salte tårer for at udtrykke karakterens inderste følelser. Og sproget er ikke hurtigt, rapt eller tilpasset en moderne medieverden med hurtige klip og kulørte tableauer. Nej, de taler meget. Og oven i købet i et gammeldags, umoderniseret sprog. Der er heller ikke nogen, der gør sig umage for at oversætte konflikter, situationer og karakterskildringer til noget, vi umiddelbart kan genkende i vores samtid.

Vi mener nemlig, at digterens tekst bedst understøttes af det formsprog, det dramatiske udtryk og den musik, der ligger tættest op ad den tid, den er skrevet ind i. Samtidig giver det en effekt ikke ulig Brechts *Verfremdung*: Det fremmedartede spil på scenen skaber en distance mellem dramaets verden og vores hverdag, der leder tanken hen på, at dramaet er en illusion, der som sådan kan brydes, og ikke blot en gengivelse af et stykke hverdagsliv, men et udsagn med et budskab.

Teaterselskabets sceniske stil er derfor ikke et udtryk for et konservativt kunstsyn, der romantiserer det ”gode gammeldags”, men snarere en insisteren på, at kunsten skal være det den er, nemlig kunstig – altså adskille sig markant fra hverdagslivet, vel at mærke på en harmonisk og helstøbt måde, der pirrer både sanser og intellekt. Således placerer teaterselskabet sig i bevidst distance til de aktualiserende og opdaterende klassikeropsætninger, der ikke længere kan kaldes nytænkende, men trækker på en tradition, der er mindst 20 år gammel, og som i sidste ende følger underholdningsindustriens tarvelige leflen for et nøjsomt massepublikums overfladiske nydelsesbehov.

Laurits Borberg